

distrikterne et Honorar for deres Arbejde med den særlige Jordvurdering, og at Ejendomsskyldlovens § 13 tillod, at der anvendtes de fornødne Midler saavel hertil som til Vederlag for tilkaldt sagkyndig Medhjælp“ o. s. v. Men der staar ikke det allermindste i Ejendomsskyldlovens § 13, som hjemler Finansministeren Ret til at give Vurderingsmændene i Landdistrikterne noget særligt Honorar. Jeg vil derfor gerne her i Dag have dette Spørgsmaal nærmere klaret og spørge den højtærede Finansminister, hvor denne Bestemmelse findes i Ejendomsskyldlovens § 13. Jeg finder, at det er urimeligt, at Vurderingsmændene i Landkommunerne skal stilles anderledes end Vurderingsmændene i Købstæderne. Vurderingsmændene i Købstæderne, desærligsagkyndige, Overskyldraadets Medlemmer og Vurderingsformændene faar alle sammen Honorar for deres Arbejde; men Vurderingsmændene i Landdistrikterne faar ingenting. Jeg vil gerne til nærmere Begrundelse af dette Forhold med Formandens Tilladelse tillade mig at oplæse en Indstilling, der er indgivet til Overskyldraadet om dette Spørgsmaal, som jeg tror tilstrækkelig klart beviser dette, og som jeg haaber vil ændre de Herrers og navnlig Landborepræsentanternes Stilling til dette Spørgsmaal noget. Det er en Indstilling, som for nylig er indgaaet fra en af de allerdygtigste Vurderingsformænd her i Landet til Overskyldraadet. Den lyder saaledes:

„Foranlediget ved den i Rigsdagen bebudede Ændring i Ejendomsskyldloven, der stiller en ny almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i Udsigt, tillader jeg mig i Ærbødighed denne Henvendelse til Overskyldraadet.

Ved den nu gældende Lovs § 13, 1ste Stykke, er det Vurderingsmændene i Landdistrikterne tilkommende Honorar jo fastsat til 4 Kr. til hver for en Dags Arbejde, anvendt til Besøg paa de Ejendomme, der skal vurderes, i hvilken Betaling ogsaa er indbefattet Befordringsgodtgørelse til og fra Stedet, idet de selv skal befordre sig. Denne Lønningsmaade har i den Aarrække, hvori jeg nu har haft med Ejendomsskyldvurdering at gøre, vist sig uheldig, dels fordi Vurderingsmændene i Virkeligheden derved udelukkes fra Løn for deres Arbejde, og dels fordi ingen bryder sig om at have med dette ulønnede Arbejde at gøre længere end højst nødvendigt. Som Regel er Vurderingsmændene i Landkommunerne jo saa lokalkendte, at de kun rent undtagelsesvis behøver at aflægge Besøg paa

Ejendommene, hvorfor det egentlige Arbejde i Anledning af Skemaernes Udsendelse og deres Modtagelse, Gennemgang og Behandling efter Udfyldelsen samt selve Vurderingen foregaar i Hjemmet; de aflægger saa ikke Besøg — der kun vilde være til at forhale Vurderingerne — og faar følgelig intet Honorar for dette ingenlunde lille eller lette Arbejde, der jo skal udføres omhyggeligt og samvittighedsfuldt og derfor ogsaa kræver baade Overvejelse og Tid samt naturligvis Kendskab til de gældende Lovbestemmelser og Vejledninger. Intet Under derfor, at der regelmæssigt hvert tredje Aar maa vælges en ny Vurderingsmand i hver Kommune, da ingen ønsker at modtage Genvalg; men dette Forhold er sikkert heller ikke helt gavnligt hverken for Arbejdet eller Vurderingsresultaterne — det maa i hvert Tilfælde altid medføre nogen Usikkerhed baade paa den ene og den anden Maade.

Anderledes stiller det sig da ogsaa med Vurderingsmændene i Købstæderne og Handelspladserne, der jo ifølge Lovens § 13, 3die Stykke, lønnes efter Finansministerens Bestemmelse; saa vidt jeg ved, faar de som Regel et vist Honorar for hver Vurdering efter Indstilling af Kommunalbestyrelsen, og de opbeholder altsaa et virkeligt Vederlag for deres Arbejde.

Saa Loven synes paa dette Omraade at gøre en væsentlig og — i ethvert Tilfælde for mig — uforstaaelig Forskel paa Vurderingsmændene i Købstæderne og paa Landet, skønt den Virksomhed og det Arbejde, hvorom der er Tale, i Virkeligheden ikke er forskellige.

En Reform af Landdistrikternes Vurderingsmænds Lønningsmaade vil derfor utvivlsomt være paa sin Plads, og da Tidspunktet maaske nu er belejligt ved berørte Lovændring, har jeg tilladt mig at drage Spørgsmaalet frem for Overskyldraadet, idet jeg henstiller til samme, hvis Raadet faar Indflydelse paa Lovændringen og finder det fremdragne Spørgsmaal betimeligt, at virke hen til en Reform, der forskaffer Vurderingsmændene paa Landet et rimeligt — om end beskedent — Vederlag for deres Arbejde. Om Vederlaget rettest bør fastsættes paa samme Maade som i Købstæderne og Handelspladserne, eller om det vil være mere korrekt og hensigtsmæssigt at fastsætte det til et bestemt Beløb ved de almindelige Vurderinger paa Basis af vedkommende Kommunes Størrelse (Antal vurderingspligtige Ejendomme) og ved de mellemliggende Omvurderinger til